Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 41 071 van 30 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:
"Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Tersten (gemeente Kamenica), Kosovo en bent u Kosovaars staatsburger.
In 2003 en 2004 verbleef u illegaal in Oostenrijk. Na ongeveer een jaar keerde u vrijwillig terug naar Kosovo.
Op 22 april 2008 vroeg u voor het eerst asiel in België.
In het kader van deze eerste asielaanvraag verklaarde u Kosovo verlaten te hebben omdat u in 2001 het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanovc) na een gedwongen inlijving had ontvlucht en omdat u sindsdien geregeld door het UÇPMB en AKSh (Albanees Nationaal Leger), de opvolger van het UÇPMB, thuis gezocht werd.

Op 3 juni 2008 weigerde het Commissariaat-generaal u het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 26 september 2008 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.
In december 2008 keerde u naar Kosovo terug.
Uit schrik voor uw vroegere belagers bleef u zelden thuis in Tersten, want u had vernomen dat ook tijdens uw verblijf in België in het kader van uw eerste asielaanvraag voormalige UÇPMB'ers naar uw huis gekomen waren. U bracht daarom de meeste tijd door bij familie en vrienden in Prishtinë, Kamenicë, Viti en Gjilan.
Sinds maart 2009 zochten oud-UÇPMBleden u opnieuw in uw ouderlijk huis in Tersten. Ze vroegen uw ouders of u thuis was. Nadat uw familie antwoordde dat u er niet was, gingen uw belagers weg en namen bij hun vertrek soms vee mee.
In mei 2009 werd u door enkele voormalige UÇPMBleden onderweg naar huis beschoten. U wist te ontkomen.
Omdat u zich niet langer veilig voelde, verliet u uiteindelijk in juli 2009 wederom Kosovo en kwam u opnieuw naar België waar u op 24 juli 2009 opnieuw asiel vroeg.
U bent in het bezit van drie foto's waarop u in camouflagekledij te zien bent. U legt tevens twee medische attesten d.d. 7 december 2009 en 8 december 2009 neer waaruit blijkt dat u in België psychotherapie volgt. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u nog een fax over van uw geboorteakte uitgereikt te Kamenicë op 12 januari 2010."
Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:
"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers wederom geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.
Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat de door u aangehaalde problemen (UÇPMB-leden die soms bij uw familie informeerden naar uw verblijfplaats) niet gelijkgesteld konden worden met een persoonsgerichte vervolging in Vluchtelingrechtelijke zin, noch met een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.
U verklaarde toen de laatste jaren trouwens geen problemen gekend te hebben aangezien oud-UÇPMBleden niet wisten waar u was. Verder maakte u in het kader van uw eerste asielaanvraag niet aannemelijk waarom u geen beroep kon/zou kunnen doen op de bescherming van de lokale of hogere autoriteiten in Kosovo.
In het kader van uw tweede asielaanvraag heeft u geen elementen of documenten aangehaald die een ander licht zouden kunnen doen werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal, integendeel.
Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd door het feit dat u bij uw eerste asielaanvraag uw verblijf van ongeveer een jaar in Oostenrijk in 2003 en 2004 verzweeg. Uw verklaring het misschien vergeten te zijn door de stress is hierbij geenszins afdoende (CGVS d.d.11.1.2010, p.9).
Tijdens uw eerste asielaanvraag werden uw verblijfplaatsen sinds 2001 immers gedetailleerd overlopen. Toen verklaarde u dat u in de periode voordat u in Macedonië verbleef, i.e. in 2005 en 2006, steeds in Prishtinë, Gjilan en Kamenicë verbleef. Nergens vermeldde u uw verblijf in Oostenrijk (CGVS d.d.23.5.2008, p.8-10).
Dat u een verblijf van ongeveer een jaar in een ander land zou vergeten is bijgevolg weinig geloofwaardig en zet dan ook uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling.
Uw algemene geloofwaardigheid wordt nog verder op de helling gezet doordat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring dat u sinds de Kosovaarse oorlog nergens bent ingeschreven (CGVS d.d. 11.1.2010, p.2 en p.10).
Deze verklaring is immers in strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier. Hieruit blijkt dat u op de kieslijst van Kamenicë van 2007 vermeld staat. Uit de door u neergelegde kopie van uw geboorteakte blijkt bovendien dat u er op 19 april 2005 ingeschreven werd.
Wat betreft uw vrees voor problemen met het UÇPMB en het AKSh – volgens u de opvolger van het UÇPMB – dient er voorts op gewezen te worden dat u sinds uw terugkeer naar Kosovo in

december 2008 – terugkeer waarvan u overigens geen enkel begin van bewijs neerlegde waardoor ook de geloofwaardigheid van deze terugkeer op de helling komt te staan – voornamelijk in Prishtinë, Kamenicë en Gjilan bij familie of vrienden verbleef en dat u daar geen problemen kende (CGVS d.d. 11.1.2010, p.2 en p.7).
Gevraagd of het voor u mogelijk is in die steden of elders in Kosovo te wonen om verdere problemen in uw dorp Tersten te vermijden, stelde u dat dit misschien wel mogelijk is, maar dat u er geen huis of verblijfplaats heeft en dat men eigenlijk nooit zeker weet of er iets zou kunnen gebeuren (CGVS d.d. 11.1.2010, p.8).
Dat u geen huis of verblijfplaats heeft is echter een probleem van economische aard dat geenszins onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of van de subsidiaire bescherming valt.
Uw verklaring nooit zeker te zijn wat er kan gebeuren is bovendien louter hypothetisch en geenszins objectief gefundeerd, gezien uit uw opeenvolgende verklaringen duidelijk blijkt dat u noch voor noch na uw eerste asielaanvraag in België problemen kende in Prishtinë, Kamenicë en Gjilan (CGVS d.d. 23.5.2008, p.14; CGVS d.d. 11.1.2010, p.2 en p.7).
In het kader van uw tweede asielaanvraag heeft u verder wederom niet aannemelijk gemaakt dat u ingeval van problemen met het UÇPMB of AKSh geen beroep kon/zou kunnen doen op de bescherming van de in uw land aanwezige autoriteiten. U zou sinds uw terugkeer geen aangifte meer gedaan hebben van uw problemen.
Uw verklaring dit uit schrik voor verdere problemen niet gedaan te hebben kan echter niet weerhouden worden (CGVS d.d. 11.1.2010, p.8).
Zoals reeds werd opgemerkt in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd dat de Kosovaarse politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke procedures zijn voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven.
Voorts werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (Eulex). Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat. Aansluitend verklaarde u overigens na de Kosovo-oorlog nooit problemen gekend te hebben met de politie of enige andere autoriteit in Kosovo (CGVS d.d. 11.1.2010, p.9).
Tot slot dient opgemerkt te worden dat het internationale bestuur in Kosovo op 17 april 2003 de administratieve instructie nr. 2003/09 heeft afgekondigd. Hierin wordt het AKSh overeenkomstig de UNMIK-verordening nr. 2001/12 d.d. 14 juni 2001, bestempeld als een terroristische groepering. Sindsdien treden zowel de lokale als internationale gerechtelijke en politionele autoriteiten in Kosovo hier krachtdadig tegen op. Tot slot kan er nog op gewezen worden dat het AKSh in een persmededeling in mei 2009 aangekondigd heeft zijn activiteiten stop te zetten.
De door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde geboorteakte is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen.
Uw identiteit wordt immers niet betwist.
De door u voorgelegde foto's doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Kosovo.
Wat betreft de medische attesten waaruit blijkt dat u in België psychotherapie volgt, dient vastgesteld te worden dat hieruit niet kan afgeleid worden waarom u psychologische problemen heeft. Wat er ook van zij, gezondheidsproblemen op zich houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of diens gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in zijn verzoekschrift van 8 februari 2010 een schending in van de materiële motiveringsplicht en legt kort uit wat deze inhoudt.
Hij stelt dat hij wel degelijk redenen heeft om aan te nemen dat zijn leven in gevaar is bij terugkeer naar zijn land omdat hij nog steeds geviseerd wordt door oud-UCPMB-leden. Hij verwijst naar artikel 1, A (2)

van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en naar een beslissing van het Amerikaans Hooggerechtshof van 9 maart 1987 inzake INS v. Cardoza Fonseca dat stelt dat een redelijke kans op vervolging volstaat voor de erkenning als vluchteling.
Hij herhaalt te zullen worden vervolgd bij terugkeer naar Kosovo en stelt (zie het verzoekschrift,p. 3) dit aan te tonen aan de hand van *"nieuwe elementen, nl. het bezoek van de UCPMB'ers aan zijn ouderlijk huis sinds maart 2009 en de aanslag op verzoeker in mei 2009 door enkele voormalige UCPMB-leden"*.
Het niet vermelden van zijn verblijf van ongeveer een jaar in Oostenrijk bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal wijt hij aan een probleem van miscommunicatie en bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij in de periode 2003-2004 wel degelijk in Oostenrijk verbleven heeft.
Hij verklaart verder geen beroep te hebben gedaan op de Kosovaarse politie uit schrik voor verdere problemen; hij gaat niet akkoord met de motivering van de Commissaris-generaal dat hij niet aannemelijk maakte dat hij hierop geen beroep kon doen. Hij laat hieromtrent gelden dat dit duidt op *"een subjectieve interpretatie"* van zijn relaas en dat *"de ondervrager de zogenaamde twijfels verder had moeten onderzoeken, zodat de onzekerheden die ontstaan zijn aan de kant van de ondervrager konden uitgeklaard worden"*.
Verzoeker *"betreurt"* verder geen documenten te kunnen voorleggen, maar wijst er toch op dat de bewijslast niet te hoog mag zijn voor een kandidaat-vluchteling gelet op de situatie waarin hij zich bevindt; in ieder geval mag het ontbreken van documenten "*geen dragend argument zijn van de beslissing"*.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.
Voor wat betreft verzoekers problemen met het UCPMB of AKSh, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 3 juni 2008 van de Commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 16.505 van 26 september 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd vastgesteld dat de feiten die aan de oorsprong lagen van verzoekers problemen, met name de gedwongen rekrutering bij het UCPMB, dateerden van mei 2001, zijnde meer dan zeven jaar geleden.
Verzoeker verbleef na deze feiten hoofdzakelijk in Kosovo waar hij blijkbaar geen problemen kende. Hij maakte niet aannemelijk dat hij geen beroep kon doen op de bescherming van de lokale of hogere autoriteiten in Kosovo.
Hierbij voegt zich nog de vaststelling dat hij bij zijn eerste asielaanvraag, een verblijf van ongeveer een jaar in Oostenrijk niet vermeldde. Dat een verblijf van ongeveer één jaar in Oostenrijk, in het tijdsverloop van zeven jaar na mei 2001, te wijten is aan *"een probleem van miscommunicatie",* zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift (zie p. 3), wordt niet aanvaard.
Inderdaad merkt de Raad op dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal van 23 mei 2008 aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop ervan en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf.
Nu enkel gewagen van een "*probleem van miscommunicatie"* klinkt té zwak; verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd, niet of foutief in het verhoorverslag zijn opgenomen. Deze vaststelling keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Gelet op het gezag van gewijsde van het voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen (met het *UÇPMB en AKSh (Albanees Nationaal Leger) als opvolger van het UÇPMB),* vast en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag, namelijk drie foto's, twee medische attesten en een fax van zijn geboorteakte, en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit het onderzoek van de eerste asielaanvraag.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).
Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).
De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.
Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt de Raad over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).
Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad merkt op dat een verwijzing naar artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 niet volstaat, evenmin als een verwijzing naar rechtsspraak, om aan te tonen dat verzoeker een gegronde vrees heeft vervolgd te worden bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Met betrekking tot verzoekers beweerde problemen in 2009 me oud UCPMB-leden, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de in zijn land aanwezige autoriteiten. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststelling kunnen wijzigen, maar beperkt zich tot de stelling dat hij wel degelijk vervolgd wordt én tot de formele ontkenning geen beroep te kunnen doen op de Kosovaarse politie.
Zijn bewering dat hij geen beroep heeft gedaan op de Kosovaarse politie “uit schrik” voor verdere problemen, volstaat niet om zijn in gebreke blijven te verklaren. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelfs geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen.
Internationale bescherming kan slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming; inderdaad van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.
Van een *“subjectieve interpretatie”* door de Commissaris-generaal -“dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij geen beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten” (zie het verzoekschrift, p. 4)-, is geen sprake, verzoeker toont niet aan geen bescherming te kunnen krijgen in zijn land van herkomst.

Aangaande de door verzoeker neergelegde documenten in het kader van zijn tweede asielaanvraag, stelt de Raad vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht oordeelde dat *“De door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde geboorteakte is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit wordt immers niet betwist. De door u voorgelegde foto’s doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Kosovo. Wat betreft de medische attesten waaruit blijkt dat u in België psychotherapie volgt, dient vastgesteld te worden dat hieruit niet kan afgeleid worden waarom u psychologische problemen heeft.*
Wat er ook van zij, gezondheidsproblemen op zich houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen

een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of diens gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980".
Verzoeker laat deze passus in zijn verzoekschrift van 7 februari 2010 onbesproken. De Raad neemt deze motivering dan ook over.

Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen of documenten aanbrengt waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer van zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. De Raad schaart zich achter de motieven van de beslissing van de Commissaris-generaal.
Bijgevolg kan van verzoeker de status van vluchteling niet worden erkend.

2.4. In ondergeschikte vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, b. van voormelde wet van 15 december 1980 aan en verwijst naar zijn relaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas.
Aangezien omtrent dit relaas geoordeeld werd dat verzoeker niet aantoont dat hij vanwege de autoriteiten geen bescherming kon krijgen tegen de dreiging die hij verhaalt, kan hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 maart 2010 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. ROSIER	M. BONTE